

Една жена, съ сукай, се яви, тичишкомъ съ голѣмъ грабъ дърва. Тръшна ги на земята, донесе слама и начена да пали огъня. Дору се подпали, заптиитѣ стояха на крака и азъ — обкованъ — сжщо. Единъ отъ заптиитѣ — Мехмедъ — още отъ Търново като тръгнахме, всѣ по добръ се охождаше съ мене. Седналъ въ горния кѣтъ, той тури и мене до себе си. Бабаитина съ разторенитѣ гърди го викаха Мемишъ ага, а на другитѣ имената не узнахъ. Мехмедъ ме попита какво пия. Мемишъ ага извика. „Йчки тарафунданъ карда-тимъ имитинъ“ (по питейната часть братъ си ми билъ), защото и той любеше виното. Извика на домактнята и тя донесе едно бакраче до една ока вино, а за него голѣмо гърне — повече отъ оката. Бакрачето съ опрѣдѣленото за мене вино го туриха на огъня, да се стопля, защото бѣхъ леко облѣченъ. Стоплиха виното, налѣха го въ една паница и на два пѣти то изпихъ. Тѣ ми казаха: „Аферимъ даскале, пий още да се стоплишъ, защото врѣмето е студено. Отъ тази отпочивка, като излѣзоха, откопчаха бокаитѣ отъ краката ми, до като се кача на коня и пакъ ги закопчаха въ зингиитѣ. Тръгнахме всѣ пакъ прѣзъ нивя, прѣзъ поле, гдѣто не вървятъ хора. Ударихме прѣзъ една гора, въ която имаше една голѣма, обширна поляна, въ която въ младенитѣ си, понѣкога пасѣхъ бащинитѣ си волове. Тамъ натирвахме воловетѣ въ гората, отивахме си прѣзъ нощъта и на сутринъта съ подмамвания ги намирахме. Като се съберехме тамъ всички, които са натирили воловетѣ си, часъ два играехме една игра, която наричахме „Дрѣндувалчица“. Тази игра е така: По условие ще се избератъ на половина. Хвърля се джребие съ камъче. Която страна падне отдолу, тя залага тоягитѣ си, а другитѣ хвърлятъ своитѣ по тѣхъ и, отъ кждѣто достигнатъ, пакъ хвърлятъ като минувахме прѣзъ тази поляна, нажалихъ се и си казахъ: „Ахъ поле, поле, нѣма вече да те видя, последния часъ ми дойде за тебе. Ахъ какъ радостно съмъ нѣкога игралъ по тебе, и сега минавамъ, но отивамъ вече, сигуно на смъртъ“. Тогава се обърнахъ къмъ Лѣсковецъ, отгдѣто се виждаше и казахъ си пакъ: „Колко си хубавъ и красивъ, Лѣсковецъ! Колко си ми драгъ и милъ; Оставямъ тѣ днесъ въ най-веселитѣ години, като ми бѣше най-драго да играя, пѣя и се веселя. Нѣма вече да те видя!“ — И сълзи потекоха отъ очитѣ ми. Заптията Мехмедъ ме билъ пригледалъ и ми каза съжалително съ думи утѣшителни: „Не бой се, това е клѣвѣтническа работа. Както огиваме, тѣй и ще се върниме. Не бой се“. Азъ, ако и да не се увѣрявахъ на думитѣ му, но всѣ таки, бѣха ми много утѣшители. Вечерьта стигнахме въ Златарица. Влѣзохме въ единъ